

Szívbetegségem és a sport

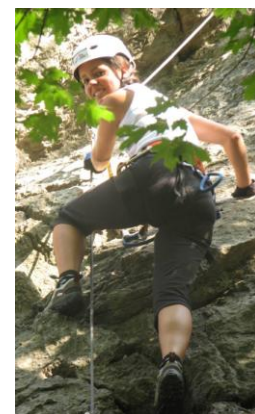
1988-ban születtem meg, egy sportot, mozgást szerető családba.

Gyermekevéimet végigkísérte a sport. Jártam ovis tornára, úsztam, szinte ahogy lábra álltam már síelni tanítottak, hétvégenként sokszor kirándultunk. Emlékszem az egyik kedvenc játékom „játék határok nélkül volt” A tévében ment ez a sportvetélkedő, mi meg a barátaimmal a játszótéren találtunk ki különböző feladatokat a mászókákon. Nyáron a balatoni szomszéd gyerekekkel rendszerint futóversenyeket rendeztünk a réten. A tornaóra a kedvencem volt. S ügyes is voltam sokan mondták „hogy járjak edzésekre. 1997. tavaszán, diákolimpián duatlonban városi bajnok lettem, minden előzetes edzés nélkül, megkaptam életem első aranyérmét. Mikor kiderült a betegségem, rádöbbentem, hogy ez is volt az utolsó. De soha se mond, hogy soha!

1997. ősztől induló „sportkarrierem” elkezdett akadozni. Térdizületeim váltakozva gyakran begyulladtak, jártam orvostól-orvosig, de nem tudták mi a baj. Kezeltek egy bélben élő élősködőre, azt mondták, ez okozza a gyulladásokat, ritkábban jelentkezett a gyulladás, de végleg nem múlt el. A térdizületi gyulladások miatt többször voltam felmentve a teszi órák alól. S persze mindig a legrosszabbkor jelentkezett. Volt egy városi sportvetélkedő, úgy válogatták össze az iskolában a csapatot az egész alsó tagozatból, én is bekerültem, de már csak szurkolóként mehettünk el a térdek miatt. Már ekkor szembesültem azzal, hogy milyen kimaradni abból, amit nagyon szeretnék

12 évesen derült ki szívbetegségem. Magas lázam lett, szívizomgyulladásom volt, amit a srteptococcus baktérium okozott, s mint ekkor kiderült ez okozta a térdizületi gyulladásaimat is. Mivel évekig bennem volt tönkretette az aortában lévő szívbillentyűmet, ami kétzsebes volt a három helyett születésem óta, de ez semmi tünetet, problémát nem okozott a fertőzésig és nem is tudtunk róla. Ettől kezdve tudtam, hogy szívűtét vár rám, s vissza kell fogni a mozgást. Egy kicsit összeomlott bennem valami, miért pont én, de beletörődtem s megértettem, hogy vigyáznom kell magamra. Hiszen fontos volt, hogy minél később legyen a műtét, hogy a szívem elérje a felnőtt méretét. Egyre kevesebbet bírtam, az elején még részt vettem a tornaórákon, de figyelmem kellett magamra, ahogy kicsit is fáradtam, le kellett ülnöm. Már nem futhattam le a kúpertesztet, pedig első között voltam mindig. De nagyon tudtam örülni annak, amit még bírtam. Emlékszem versenyeztünk tornaórán magasugrásból, s ugráltam örömben mikor én lettem az első, még a fiúk között is. De a boldogság közepette felmerült bennem, hogy mikor érezhetem ezt megint. Voltak, akik

irigyeltek, mert nem szerették a tornaórát, nem tudták hogy nekem milyen nehéz meghozni a döntést, hogy most le kell ülnöm, mert nem csinálhatom tovább. Fel kellett nőnnöm, nem futhattam el a hógolyók elől szünetekben, míg a többiek nagyban kergetőztek, de a barátaim igyekeztek nem kihagyni a játékból. A mai napig emlékszek, arra a pillanatra, mikor lementem kosárlabdázás közben a pályáról, azzal a tudattal, hogy többet nem mehetek vissza, mert már nem bírtam kergetni a labdát. Tudtam, hogy ez volt az utolsó játékom, legalább is egy jó ideig. Nem tudtam, mikor élvezhetem megint a sport örömeit. Csak az álmaimban kosaraztam, fogócskáztam a többiekkel. A jövő lebegett a szemem előtt, hogy egyszer túl leszek a műtéten s akkor talán újból. De ez a jövő teljesen megfoghatatlannak, bizonytalannak tűnt.

2003-ban 15évesen került sor a műtetre. De a három év örökkévalóságnak tűnt. Szerencsém volt, mert már nem műbillentyűt kaptam, hanem úgynevezett Ross-műtétem volt. Az aortában lévő rossz billentyűm helyére a saját tüdőartériában lévő billentyűm ültették át, majd ennek a helyére egy homograftot kaptam.

A műtétől nagyon féltem, de tudtam, hogy ez az egyetlen lehetőségem, ha sportolni, mozogni szeretnék még életemben. A műtét után mindig picivel nagyobb célokat tűztem ki magam elé. Örültem mikor, fel tudtam ülni az ágyon, majd később már sétálni tudtam. Mindig nagyon vártam a gyógytornát, igaz nem mentek egyből könnyen a gyakorlatok, de idővel egyre jobban bírtam. Közelebb s közelebb jutottam álmaimhoz, majd eljött az a pillanat, amire úgy vártam. Egy pesti kontroll után doktor nénim azt mondta, hogy mindent elkezdhetek csinálni, csak a lényeg, hogy szép lassan. Kellett pár perc mire elhittem, hogy ez valóság, s a folyosón már potyogni kezdtek a könnyeim. Kisebb koromban sosem értettem, hogy tudnak a felnőttek örömeikben sírni. Ekkor viszont rájöttem, hogy az ember tényleg tud sírni örömeiben, akkor ha valami nagyon várt beteljesül, s mögötte küzdelem van. Egy álom vált valóra mikor doktornőm kimondta a várva várt szavakat, s azóta a mai napig, minden egyes sporttal töltött percem nagy boldogságot jelent.

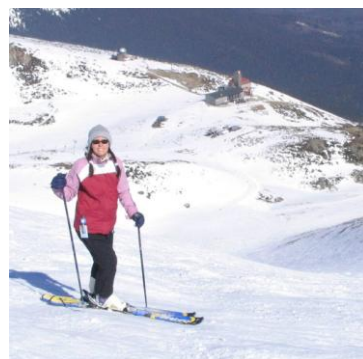
A szívegyesület tagja lettem, ahol sorstársaimmal együtt tornáztam s fokozatosan erősödtem. Mára már a röplabda-csapatukban is benn vagyok. S 3 évvel a műtét után teljesült egy olyan álmom, amiről még álmodni se mertem. Megnyertük az országos szívegyesületi találkozón a röplabdaversenyt s kaptam egy aranyérmet. Pedig azt hittem, hogy a duatlonon szerzett érmem volt az utolsó. Nem lehet szavakkal leírni azt az örömet, amit akkor éreztem. Biztos vagyok benne, hogy sorstársaim tudják, mire gondolok. Gimnáziumi éveim alatt hetente kétszer röplabdáztam a szívegyesületben, a főiskolán is röplabdázok s ott is megnyertem a csapatommal a házibajnokságot 10 csapatból, már az egészségesek között is tudok első lenni. Gyűlnek az érmeim, a közeli szívegyesületekkel s amatőr csapatokkal az év során többször szervezünk tornákat. Szépen lassan egyre magasabbra jutottam.

Gimnáziumban már részt vettem a testnevelésórákon s egyre többet bírtam, én mutattam be a szertornafeladatokat a többieknek, bent voltam az iskola röpcsapatában is, dicséretet kaptam testnevelésből, kitűnő lettem de ennek a jegynek örültem a legjobban. Többször körbekerékpároztam barátaimmal a velencei tavat, szüleimmel sokat kirándulunk s már nem felvonóval, hanem saját lábon hódítom meg a csúcsokat. Már jobban síelek, mint apukám, amit nem akartam elhinni, de a videofelvételek meggyőztek. Néha sziklát mászok apukámmal. Bármilyen sportot szívesen kipróbálok egészségi állapotomat figyelembe véve. A sport jelenti nekem a kikapcsolódást, pihenést, az örömet, az életet, a barátnőim sportladynek neveznek. Új embereket ismerek meg általa. A székesfehérvári hegymászó egyesülettel voltunk kirándulni, néha lejárók a strandra röplabdázni, már háromszor voltam Bonyhádon a röplabdások 3 napos találkozóján.

Minden alkalmat megragadok, amit csak lehet, s szabad, mert igaz, hogy nagyon sok mindent már tudok csinálni, de vannak még határok. Egy kicsit az érem másik oldaláról. A mai napig döntést kell hoznom, hogy mit lehet s mit nem. Szívesen mennék egyedül fiatalokkal is túrázni, de csak vízszintesen bírom velük a tempót az emelkedőkre lassabban tudok felmenni, lemaradok, s nem szeretem, ha rám várnak, de ha családom velem van, apu vagy anyu velem marad. Szívesen röplabdáznék minden délután a strandon a többiekkel estig, de az már sok lenne. Hívtak páros röplabdára is, de nem bírok és nem szabad annyit futnom. Néha bármennyire is megszakad a szívem nemet is kell mondanom, hogy minél tovább mond hassak igent. Nem lehet mindent, tudom, hogy lesz még műtétem, s ezzel a tudattal együtt kell élnem, de a lehetőségeimből megpróbálom kihozni a legtöbbet, s örülök annak amit elérek, mert tudom, hogy honnan indultam. Én tudok a lehangosabban, legjobban örülni egy sikeres pontnak röplabda közben.

Sportra születtem s egyszerűen, imádom, minden egyes pillanatot ajándéknak tekintek, amit mozgással tölthetek el. Így hatalmas boldogságot kapok általa, amit nehéz körülírni, mert az ember akkor tud igazán értékelni valamit, ha hiányát már megtapasztalta. Az sem véletlen, hogy gyógytornásznak tanulok, segíteni szeretnék a betegeknek abban, hogy visszakapják azt, amit én is visszakaptam. Minden egyes alkalommal, mikor sportolhatok, álmaim válnak valóra. Így minden pillanatot próbálok kihasználni a mozgásra, hisz ki ne szeretné átélni az álmait!

Az életet nem lélegzetvételekben mérem,
hanem pillanatokban,
melyek elrabolták a lélegzetemet!